

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims.

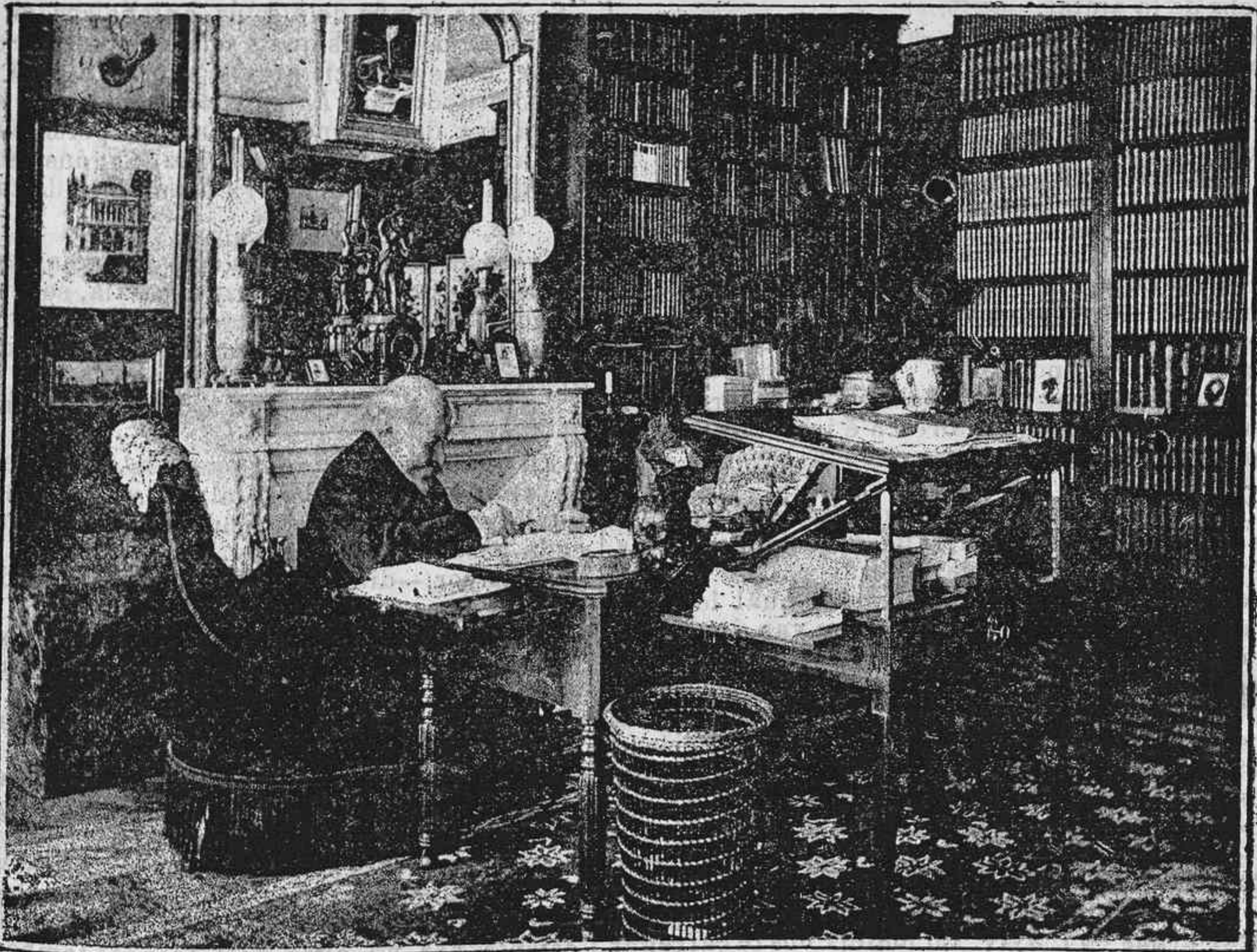
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

INTERIORS CÉLEBRES.

OCTAVI FEUILLET EN SON QUARTO DE TRABALL.

LO JOCH Á BARCELONA.

En la sessió que celebrá la senmana passada l' Ajuntament de Barcelona, 'l regidor Sr. Gualdo, qu' es un dels que més s' han distingit en la persecució dels defraudadors y sofisticadors de las sustancias alimenticias, va pendre la paraula per agrahir al governador de la Provincia l' interés que pèl mateix objecte havia demostrat, manant als seus dependents que efectuassin una batuda, com aixís ho feren, la qual batuda doná per resultat lo descobriment de vins adulterats en gran número y de materias més ó menos danyinas destinadas á la falsificació del mam.

La cosa era de agrahir, ja que tots los ulls de totas las autoritats y de tots los seus agents, grans y petits, ab uniforme ó sense, no son bastants per descubrir las infinitas matrículas que s' efectúan á Barcelona en vasta escala y en detriment de la salut dels seus habitants.

Pero 'l Sr. Gualdo, al mateix temps que agrahia l' apoyo de la primera autoritat civil en un assumpto que fins ara havia sigut sempre de la exclussiva competencia dels Ajuntaments, proposava que se li oferís l' apoyo decidit de la corporació municipal en un altre assumpto que fins ara havia sigut sempre de la competencia exclussiva dels governadors civils.

Favor per favor. Apoyo per apoyo... y endavant y fora, que tot lo que 's fassi en pró de la moralitat es de agrahir, sense que ningú pugá donarse per agraviat ni per ofés.

Ara bè: 'l zelós regidor parlá de certas diversions perillosas, vedadas per la lley, á que, segóns diuhen (y ho diu tothom) s' entregan molts vehins de Barcelona en sitis més ó menos públichs de la ciutat.

«A Barcelona 's juga»—aixó es lo que tothom diu.—«A Barcelona hi ha un sens fi de timbas»—aixís á lo menos ho asseguran los coneixedors de totas las tasqueras escabrosas de la gran ciutat.

Y encare s' afegeix que...

Pero fém una pausa.

* * *

La majoria dels cassinos polítichs de Madrid viuhén exclussivament del joch, en tant qu' es peran l' hora de que 'ls cridin á disfrutar las delicias del pressupost.

De manera que podria fàcilment desenvoluparse un tema en extrém pintoresch é interessant, formulat en los següents termes:

«Relacions del joch ab la política.»

Respecte á Barcelona, ahont los aficionats á la política viuhén generalment entregats á las sevas ocupacions, sense esperar res de aquest moviment de catúfols gracias al qual los que van amunt puján plens y 'ls que van avall baixan buyts, la política tè, á pesar de tot, alguna cosa que veure ab lo joch.

No falta qui suposa qu' en épocas electorals los jugadors d' ofici 's donan brasa á oferir lo seu apoyo als que manan, que son, precisament, los que podrian oposarse al exercici de la seva illicita industria.

—¿Voléu guanyar las eleccions á tota costa? Contéu ab nosaltres—los hi diuhen los jugadors.

—Nosaltres tenim gent per tot: per votar y per tirar urnas en l' ayre. Lo mateix nos té carregar uns daus, que farsir un' urna de papeletas ministerials. Per fer la pòr als xambóns servim

també. Se farà tot lo que convingui. Manéu y disposéu. Pero ja qu' en un dia tan senyalat fém tot lo joch á favor vostre, es necessari qu' en lo restant de l' any nos deixéu jugar pèl nostre compte y no 'ns vinguéu á rompre las oracions. No demaném sino que feu los ulls grossos. ¿Queda convingut aixís?... Donchs *tutti contenti*. Tots remenarém las cartas: vosaltres las de la política; nosaltres las del joch. ¡Salut y ruleta!

* * *

Si las cosas no passen aixís, tal com se conta, no 's comprén la impunitat de que disfrutan los jugadors.

Y á fé que se abusa de aquest vici pernicios.

Ja no falta sino qu' en certas timbas hi aparegui un rétol ab lletres de la talla que 's requereix per ser mosso de la Esquadra, que digan: CASA DE JUEGO.

Y no es aquest ni aquell cafeti de mala mort ahont los concurrents se ploman jugant al burro ó al trenta hú.

L'altre dia 'm parlavan de un circul aristocrátich que 's proposa efectuar certas reformas en lo local, l' import de las quals se calcula que ascendirá de vuit á deu mil duros, y qu' en lloch de reunir als socis en junta general y arbitrar entre tots la manera millor de reunir aquesta suma, ha preferit obrir sessions diarias de *baccarat*, destinant á las obras los rendiments de la banca.

Com no figuro en las llistas de socis de aquest circul aristocrátich, naturalment no hi tinch entrada, y per tal motiu no puch dir si 'l freqüenta alguna autoritat, ni si freqüentantlo deixa de veure en algún dels seus salóns, lo que desde fora y sense necessitat de visitarlos, sab Barcelona entera.

Se parla també de alguns antepalcos de cert gran teatro, en los quals sense necessitat d' escenari ni de anuncis previs, se representa cada nit lo melodrama: *La vida de un jugador*, encarregantse dels principals papers, personas que no han trepitjat may la escena. Segóns sembla, l' apuntador apunta l' obra ab un joch de cartas.

* * *

Entre 'ls sitis designats com á timbas en las quals s' hi funciona en gran escala, se cita un de aqueixos llocs de recreo, de importació estrangera, dels quatre ó cinch que 's disputan l' atenció de certa classe de públich.

Lo local es gran y espayós y conté un sens fi de departaments.

En quant l' espectador passa la porta desitjós de anar á sentir tal ó qual artista, atravessant un llarch corredor espléndidament il·luminat, á cada pás troba un parany.

—Senyor:—diu un dependent—la partida de monte es per aquí.

Si passen de llarch, sense fer cás de aquesta invitació, una mica més avall, topan ab un altre dependent, que se 'ls acosta y 'ls diu:

—Si desitjan anar á la ruleta, per aquesta escala!

Las portas están obertas, las escalas expeditas, las timbas francas á tothom que vulga penetrarhi... ¿Ho senten senyors agents de l' autoritat? A tothom enterament, inclús á vostés.

Ja no m' extranyaria que aquest establiment modelo cambiés un dia lo nom francés que avuy ostenta per un altre nom francés també; pero inmensament més expressiu. Aném á veure: ¿per qué no podria titularse: *Au petit Monaco*?

CAPS DE BROT.

GEMMA BELLINCIONI.

Artista italiana
discreta, aixerida,
per tot ben rebuda,
per tot aplaudida.

Miró
70

Desgraciadament, si á Mónaco 'l joch marxa baix lo patrocini del Estat, que ab los productes del vici satisfá totas las sèvas necessitats, no coeixentse allí las contribucions ni 'ls impostos, aquí contribuhim als gastos, inclús al de la vigilancia pèl cumpliment de las lleys, y aixó 'ns costa un ull de la cara, sense que 'l joch, manantial de desdixas, siga reprimit lo més mínim com deuria serho.

En aquell local á que 'm referia avants, digne de portar lo titol de *Au petit Monaco*, qualsevol dels numerosos concurrents que solen freqüentar-lo, pot ferse càrrech de una cosa molt crespa, sobre la qual no puch menos de cridar l' atenció de la celosa primera autoritat de la provincia.

En efecte, allí van cada nit alguns individus del cos de ordre públich, y allí permaneixen estacionats, sens dupte per evitar que 's cometin los actes il·lícits que 's cometen.

Es més: á poca distancia de las salas ahont se juga, hi ha sempre algún agent de l' autoritat.

—No ho entench—li deya l' altre dia á una persona que m' acompanyava á visitar aquell local. —Per mí aquests guardias ab uniforme, no son agents de l' autoritat. Si ho fossin, es impossible que toleressin tal escándol.

—¿Y donchs qué son?

—¡Qué sè jo!... Serán dependents de la casa disfressats de agents de ordre públich.

Lo mèu amich va posarse á riure.

Y vels'hi aquí que sostenint jo que no son tals guardias y ell que sí, varem fer una petita posta.

En aquest punt estém, sense saber qui té rahó.

Per tal motiu, á vosté 'm dirigeixo, Sr. Vivanco... vosté qu' es tan amable y tan condescendent ¿vol fer lo favor de treure'ns de duptes? ¿Vol fernos l' obsequi de dir si en lo cos de ordre

públich qu' está baix las sèvas ordres immediatas pot haverhi individus capassos de anar á guardar las portas d' una timba y las espatllas de una reunió de jugadors? Los que allí 's veuhen cada nit ¿son individus del cos ó son disfressas? ¿Qui ha guanyat l' aposta: 'l mèu amich ó un servidor?

Está esperant una contestació lo sèu afectíssim:

P. DEL O.

BOCETO A LA PLOMA.

L' ESTRAFALARI.

(Dedicat al oncle Jaume.)

SONET.

Tipo especial, de testa demacrada:
se 'l veu casi bé may ab compayia:
quina 'n pot fer sempre 'l sèu cap rumia
'hont millor pot clavarhi falconada.

L' anima un sol desitj: fe arreconada
de capitals; y ho logra ¡qui ho diria!
trobant cándida gent que li confia
caudals y béns á sa bondat cegada.

Y no es que la virtut acrisolada
niuhi en son pit, ja que ni als sèus estima;
mes tè 'l secret: va á missa cada dia;

las gents lo tenen com persona honrada...
y 'ls cops de puny sovint que al pit s' arrima
no son pas de fervor: de hipocressia.

AGUSTÍ FERRERAS.

A CAL PINTOR.

(A. JOSEPH LLOVERA.)

—Bonas tardes... no sé si m' hauré errat... ¿No es aquí que hi ha un pintor?

—Aquí mateix,.. ¿qué se li oferia?

—Voldria parlar ab ell...

—Ja ho está fent.

—¿Cóm vol dir? ¿qu' es lo que estich fent?

—Lo pintor soch jo.

—¡Hombre!... ¡Celebro!... ¡cóm borrango 'm podia figurar jo que un pintor de tanta anomenada anés aixís, ab aquesta senzillesa!... ¿Es dir que vosté es...? Vaya, vaya... á veure, donchs, si 'ns entendrém.

—Vosté dirá...

—¿Veu?... no sé si 'm comprén; jo desitjaria un quadro... La senyora may me calla que vol una pintura bona... que vol una pintura bona... y al últim m' hi determinat á venir... ¿Que 'n fa pagar molt d' un quadro vosté?

—Ja veurá... cent duros, cinch cents duros, mil duros...

—¿Es dir... mil sis cents duros, total? ¡dimontri!

—Vosté no m' ha entés: lo que jo vull dir es que 'ls quadros se fan pagar segóns la seva importancia.

—¿La mèva?

—¡La del quadro!

—¡Ah!... Vaja, ja me 'n faig càrrech. Es dir que hi ha quadros que tenen molta importancia y altres que 'n tenen poca...

—Exactament.

—Veyám, donchs; per un terme mitj ¿quánt vé á valguer una pintura?...

—¡Segóns, home, segóns...! En art no hi caben termes mitjos ni fórmulas d' aquestas. ¿Qué voldria gastar vosté?

—¡Oh... jo, quant menos millor! No sé si 'm comprén... tot es per satisfacer un capritxo de la senyora... Escolti; en suposició aqueix menut que té aquí, aqueix que representa un negre ¿qué val aqueix quadro?

—Sis cents duros.

—¡Alsa, amigo!... ¿una pinturita tan repetida? ¿qué podrá tenir aquest quadret? ¿tres pams?... ¿quatre?

—¡Oh! Los que contan aixó á pams, son los pintors de parets...

—¡Pero ahónt va ab sis cents duros!... ¡Y per un negre!... No sé si 'm compren... Jo hi estat molts anys á Cuba, y devegadas per sis cents duros hi comprat un negre de debó...

—¡Ja!... Pero aquell negre devia menjar, y aquest no costa res de mantenir...

—Pero aquell també 'm treballava y aquest no aixeca una palla de terra...

—¡Tampoch nose li pot sublevar ni es fácil qu' may li donga 'l disgust de morirseli...!

—¡Está bé!... ¿Veu? Ara m' ha fet riure... Ab aixó té moltíssima rahó... Sin embargo... ¡sis cents duros! Digui, donchs, que aquest es un quadro d' importancia...

—¡Psé! ¡Aixís... aixís...!

—En fi... de totas maneras, lo que jo vull es un' altra cosa... Digui... ¿també fa quadros de mar, pahissos y vistas?... Aquí no n' hi té cap.

—Faig tot lo que 'm demanan, y quan no tinch res demanat, faig tot lo que m' ocorreix. ¿Que vol una marina vosté, tal vegada?

—Ja veurá... francament, n' hi vist tanta d'

aygua de mar anant y venint de Cuba, que avuy ni pintada la puch veure...

—No importa; podém fer aygua de terra: un estany ab ànechs...

—¡No! ¡no 'm vingui ab ànechs! Es la virám que 'm repugna més...

—Donchs, la vora d' un riu, ab sorra, canyas, jonchs, un pescador...

—¡Hum!...

—¿Qué?

—¿Vol dir que no es una mica ordinariot tot aixó? Miri que 'l cuadro 'l volém posar al menjador, y aixó de tenir semblants cosas á la vista continuament...

—¿Vol un paysatge?

—¿Vol dir una vista de montanya, eh?

—De montanya, ó del plá... ó de qualsevol puesto. Un paysatge ab forsa arbres; un bosch, ple de fullatje de mil tons y colors... Hi ha cosas molt bonicas en aquest ram de pintura...

—¿Qué valdrá un pahis ab arbres bèn verts y cuberts de fulla?

—Vaja... ¡dos cents duros!...

—¡Tira peixet!... ¿Y ab arbres sechs?

—Lo mateix...

—¿Cóm pot ser? ¿qui ho entén aixó? ¿Es dir que per vosté tant val un arbre viu com un arbre mort?

—Si es b' n pintat, si senyor.

—¿Qué també hi hauria figuras?

—Sí; verbi gracia, un parell d' enamorats assentats sota un arbre... ¿no li sembla bè?

—¡Psé! Fem un altra cosa: suprimeixi 'ls enamorats... y pintim lo pahis per cent cinquanta duros.

—No pot ser...

—Pero ¿per que? ¿qué no pot vendre 'ls enamorats, sueltos? Me sembla que molt escarransits han de ser los tals enamorats, que no n' hi donguin los cinquanta duros que 'm rebaixa...

—¡Quin bromista n' hi ha de vosté!

—No, senyor, parlo en serio; no sé si 'm comprén... Jo no vull gastar més enllá de cent cinquanta duros... ¡vel'hi aquí!

—¡Ho hagués dit de un principi! Digui que vol un paysatge d' aquest preu, y 'ns entendrém desseguida.

—Donchs ja li dich... Escolti ¿cóm será de gran?

—¿Que 'l vol ben gros?... Deu pams de llarch per set ó vuyt d' alt... ¿li va bè?

—¡Al pel! Ara miris'hi forsa... que sigui un pahis, alló que 's diu ben acabat...

—Déixi'ho per mi aixó.

—Conformes, donchs... ¡Ah! Una cosa vull encomanarli.

—Digui.

—A la part de baix del quadro no hi pinti herba ¿ho sent? Fassi de modo que hi hagi terra, y ben seca.

—¿Per qué?

—Perque á casa tenim un cabridet que 'l deixém anar sol pèl pis, y si vey a herba al quadro potsé 's creuria qu' es de debó y s' enfilaria á las cadiras per llepar la pintura...

A. MARCH.

¡POCA PARAULA!

(A MON AMICH, LO «SONETAYRE» E. VILARET.)

En prosa y en vers has dit
mil pestes del matrimoni,

¡y ara 't casas! ¿Quin dimoni de dona t' ha seduhit?

Totas las pestes del mon has dit contra 'l sagrament, per después de tot di: *amén, si pare y kirie eleyson!*

¿S' ha vist may cara girat com tu? no, no s' ha pas vist: avants, res... un *Antierist*: ara, un perfecte casat!

¿Cóm se comprén cambi tal y tanta trasformació en un xicot . qu' está bó?

—No, tu deus estar malalt.

«Prefereixo cent mil voltas »antes que veurem casat, »veurem mort... y soterrat, »y que 'm cantin las absoltas!»

Pensar qu' eras decidit *campeón* dels bons solters y... ¡t' arreglan los papers y has comprat bressol y llit!

May més me fio de tu y sento haverme'n fiat, puig que m' has ben enganyat jugant á sobre-segú.

Si á la dona (com á mi y á tots los altres companys) li fas també aquests enganys, ¡pobreta, que ha de sufrir!

Desventurada muller si t' ha pres de bona fé y 't creu... ja li explicaré si la trobo pèl carrer.

Li diré tot lo qu' has dit en contra del sexo hermós, y si no 'm creu, á tots dos que vos fassi bon profit.

Y si algún dia *embotat* arribas á anar, diré que t' está... requetebè perque tu t' ho haurás buscat.

JUAN RULL.

¡VA CAURE!

¡Ay don Angel, que las cosas se li van embolicant!
¡Ay don Angel, que 'l negoci se n' hi anirá al botavant!

UNA IDEA.

No sè si es bona ó dolenta; ara, en quant á productiva, ja 'ls responch jo de que si 's podia realisar ho seria d' una manera notable.

Pero aixó qui ha de dirho es ell.

Ell es M. Onofroff.

Aquest respectable endavinador ha verificat durant sa estancia en la nostra ciutat, experiments y sorts de tal especie, que com qui diu per generació expontánea ha aparegut en tots los llabis aquesta observació:

—Si aquest *muissiu* sab tant; si tè trassa per descobrir las cosas més amagadas; si endavina 'l pensament dels demés; si acaba, en fi, per dominar y jugar ab la voluntat de las personas ¿per qué no 'ns diu quin número es lo que traurá la primera de Madrid en la rifa de Nadal?—

Lo senyor Onofroff s' ha enterat, á la qüenta, de la pregunta que tot Barcelona li dirigia y ha respost molt amatent:

—Perque aixó no está al mèu alcans; perque si jo podia sapiguerho, no seria tan tou de dirlos lo número á vostés. Lo que faria llavors, seria buscar á corre-cuyta 'l bitllet afortunat, cobrar los sis cents mil duros... y dir á las empresas que 's busquessin hipnotisador.—

De moment, aquesta contestació sella 'ls llabis y fa baixar lo cap. ¿No pot sapiguerho aixó l' Onofroff? ¿No?... Donchs deixémho corre.

Pero per poch que un reflexioni y dongui voltas al assumpto, la primitiva pregunta reapareix en los llabis ab implacable insistencia...

—Si l' Onofroff endavina tantas cosas raras ¿per qué no pot endavinar aquesta?

—Perque no—torna ell:—perque jo puch endavinar únicament lo que pensa un individu; pero no lo que no pot pensar ningú. ¿Que hi ha algú, per ventura, que pensi en la xifra exacta del bitllet que treurá la primera de Nadal? ¿ahont es aquesta persona? Si hi es, que surti, y si 'l tè 'l número dintre del pensament, jo li faré dir d' un modo ó altre...—

Bueno: ara vé la mèva idea.

M. Onofroff no sab endavinar lo número anhelat perque planteja la qüestió malament. Aquí no s' ha d' endavinar res, sino fer un' altra cosa molt més senzilla.

¿No sugereix á qualsevulga per medi del hipnotisme ó no sé qué, las ideas que ell vol? ¿No diu: Tu farás aixó, tú 't gratarás lo nas, tú alçarás una cama?

Pues lo procediment que ha de seguir, en l' assumpto de la rifa, es aquest:

Compra un bitllet qualsevol y mira 'l número. ¿Es, per exemple, lo 45,158?

Se 'n va á Madrid immediatament, entra en la sala ahont se verifican las rifas, se planta davant de l' urna y diu:

—¡Número 45,158, qu' estás dintre d' aquesta urna, jo 't mano que en lo sorteig de Nadal sigas la primera sort!—

En resúm: jo opino que aquí no 's tracta d' endavinar números. Aquí lo que s' ha de fer es sugestionar bolas.

¿Vaig bè?

MATÍAS BONAFÉ.

ENSOPEGARHO.

Com que sempre estich de pega,
quan me vaig voler casar

la gent may me va callar
dihent:—Aquest noy ho *ensopega*:
dona guapa, rica y jove,
qué vols més, ditxa cumplida,
—Vaja ets l' home de la dida,
—Aixó es la lluna en un cove.

Y tantas cosas van dir,
y tant van enrahonar,
que á l' últim me vaig casar
per acabar de patir.

¡Per acabar, si qu' es bona!
Per comensar, jo diria...
no més que deu cops al día
me barallo ab sogra y dona.

Ella es rica, si, es vritat;
pero jo qué n' haig de fer;
may me dona cap diner...
Vegin si estich bè posat.

Ni cuyneras ni minyonas,
ni ningú vol aguantar
lo gènit y 'l mal parlar
que tenen aqueixas donas.

Tan sols tenen simpatia
ab los fabricáns de plats...
perque tants n' havem trencats
y 'n trenquém tants cada día
pèl cap mèu y 'l de la dona
que á bè segur se farán
bèn bé cada fabricánt
tres casas á Barcelona.

Si veig algú conegut
li dich:—Se m' han bè rifat;
puig tan bè ho he *ensopegat*
que de nassos he caygut.

XANIGOTS.

MANÍAS. (*)

—Lo mon está plé d' homesmaniátichs: á l' un li dona la mania de coleccionarsellos, á l' altre de recullir xavos passats de moda, á un altre d' arraconar mobles vells que ni 'l drapayre voldria—diu don Magí Castells, home de quaranta anys y rich de sobra, creyentse qu' ell n' está exempt. No, senyor, també ell té una mania y grossa.

Quan surt al carrer conta 'ls homes y las donas que troba més alts qu' ell; pero no 'n troba gayres, perque aquell bon senyor tè una alsada que qualsevol cabo de gastadors envejaría.

—La rassa humana degenera á passos agegantats—diu lo senyor Castells—un grapat de joves s' escapan de dur lo *chopo* perque no arriban á la talla. Aviat—afegeix—podrán anar per gegants de la professó los liliputienses qu' ensenyavan en la Plassa de Catalunya.

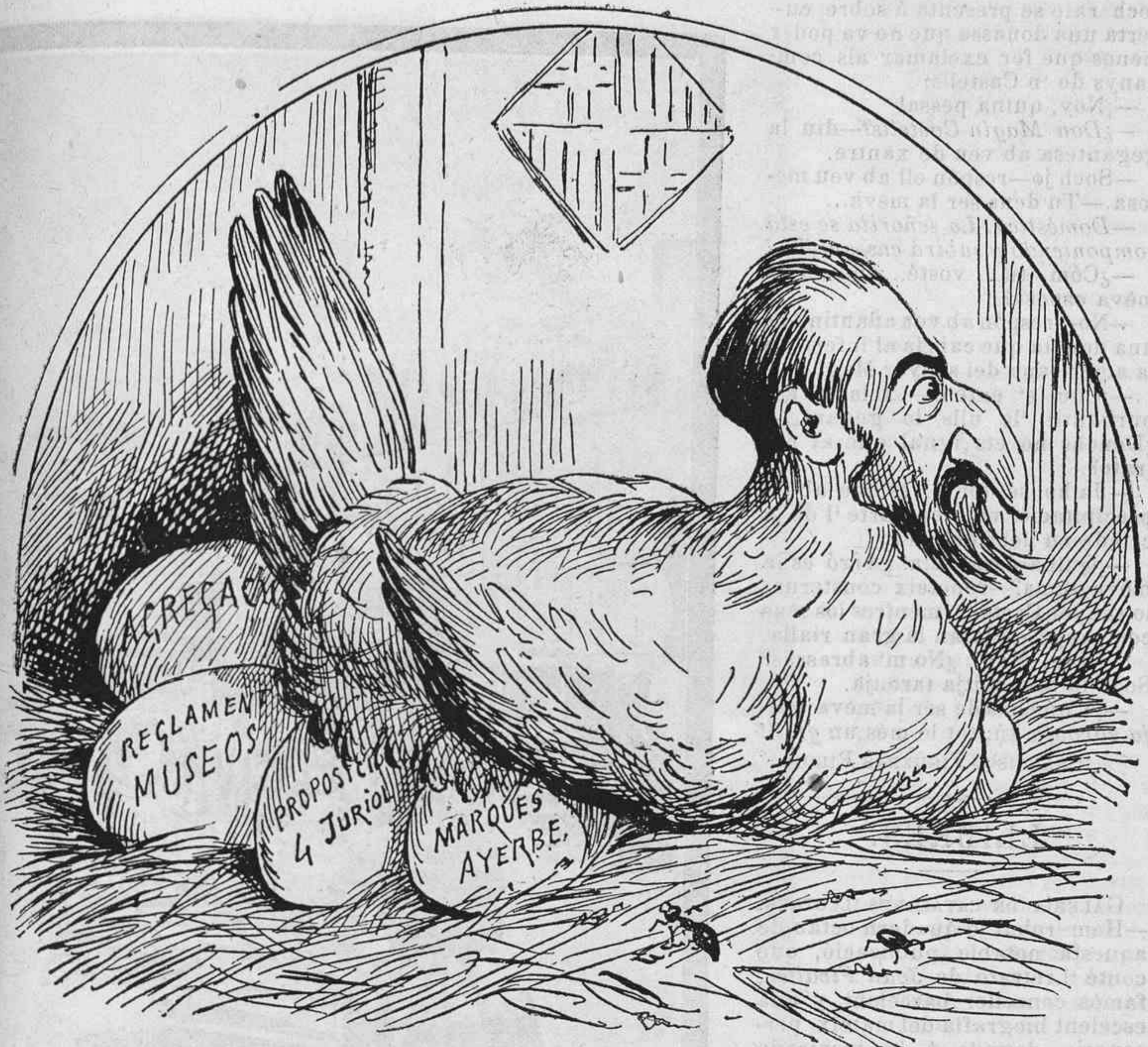
Sustenta don Magí la teoria del naturalista Darwin; pero ab la sola diferencia que diu que segóns las midas dels homes d' ara, no descendim de l' orangután, sino de l' esquiról.

Per ell l' home que medeix un metro ab noranta centímetros tè totas las gracias.

Tè per cuynera una dona altíssima. Donchs bè, aguanta aquella *mole*, á pesar de no cuynar bè, perque diu que una dona aixís vesteix molt. Quan tenia que pendre minyona era obra de

(*) Aquest original no pogué ser inclós en l' *Almanach*.

PONENCIAS MUNICIPALS.

La gallina més ponedora del Ajuntament.

romans; no perque cuydés molt que sigués bona, honrada y treballadora, sino perque la volia de bona mida.

Un dia la portera li digué:

—Tinch una dona que farà per vosté, es feynera, vistosa, estolviadora...

—¿Quánt talla?—pregunta 'l senyor Castells interrompent á la xarrameca portera.

—Una servidora no li sabria dir; pero suposo que quan ne tingui necessitat de ferho, ab l' ajuda del ganivet ...

—¡No vull dir aixó! ¿Quánt medeix?

—No crech que tinga mitja cana, pero...

—¿Quánt tè d' alsada, dona, quánt tè d' alsada?

—¡Ah!... Una mida *regular*; com una servidora.

—¿Com vosté?—(la portera tè cinch pams)—fugi, dona, ¿que 's pensa que m' hi begut l' enteniment?

—Me sembla que no tenint pas los fogóns als escudellers, serveix.

—Basta, basta, no hi entén res.

—A la quènta—refunfunya la portera—aqueix senyó vol una torre *infel* per cuynera.

Un dia reb un telégrama d' una cosina en

quint grau, que vivia á Buenos Ayres, participantli que la febre groga havia mort als seus pares y que restava sola al cuydado d' una criada que no l' havia abandonada en aquells suprèms moments.

Don Magi contestá telegráficamente també: *Mándame retrato cuerpo entero, si me gustas cásome contigo.* Al cap de vintivuyt dias reb una carta y un retrato, pero ¡quin retrato! ¡quina donassa! al menos un pam més alta qu' ell. Posa á corre cuyta aquest según telégrama: *Me caso poderes, recoge fondos casa banquero Castells; sal primer vapor Peninsula.*

—Amichs mèus—diu don Magi, dirigintse als senyors Roure y Montanya, uns fulanos tant alts com ell.—Me caso ab una dona digna de mi. Miréu lo seu retrato—afegeix ensenyant lo de la sèva cosina. ¿No es una *real* mossa? Demá arriba y espero que vindréu ab mi á esperarla al port.

L' endemá á la tarde 'l senyor Castells, acompanyat d' en Roure y 'n Mentanya, lloga una barca y port en dins faltan gegants. Saltan al vapor *Catalunya*, qu' era 'l que li portava la sèva estimada esposa, y pregunta per donya Car-

lota Massa, nom de sa cosina. Al poch rato se presenta á sobre cuberta una donassa que no va poder menos que fer exclamar als companys de 'n Castells:

—¡Noy, quina pessal!
—¿Don Magín Castells?—diu la gegantesa ab veu de xantre.

—Soch jo—respón ell ab veu melosa.—Tu deus ser la mèva...

—Doméstica. La señorita se está componiendo y subirá enseguida.

—¿Cóm, tú... vosté... no es la mèva esposa?

—No—respón ab veu aflautinada una doneta que cabria al infern de la americana del senyor Magí.

—¿Cóm s' entén!—exclama espurnantli 'ls ulls lo gegant.—¿Donchs no ets igual que al retrato?

—Ja ho sé, tonto, es que ab la precipitació, vaig enviarte 'l de la criada en lloch del mèu

—¿Quina desgracia! ¿Aixó es la mèva dona?—repeteix consternat lo senyor Castells, mentres los seus companys esclatan la gran rialla.

Vina, Magí. ¿No m' abarrassas? Soch la tèva mitja tarouja.

—¿Y qué has de ser la mèva mitja tarouja tú; tot lo més un grill?

FRANCISCO FIGUERAS RIBOT.

LLIBRES.

GALERIA DE CATALANES ILUSTRES.—Hem rebut lo quadern octau de aquesta notable publicació, que conté 'l retrato de Joan Fivaller, famós conceller barceloní, y una excelent biografia del mateix personatge, deguda á la inspirada ploma de D. Joseph Coroleu. Lo distingit historiador no 's limita sols á pintar lo personatge, sino que ademés ne fa una verdadera personificació del sigle en que va brillar lo denodat defensor de las prerrogativas municipals de Barcelona.

Publicacions rebudas.

Lo quadern 33 de la notable novela de Pus-chine Proletarios y burgueses.

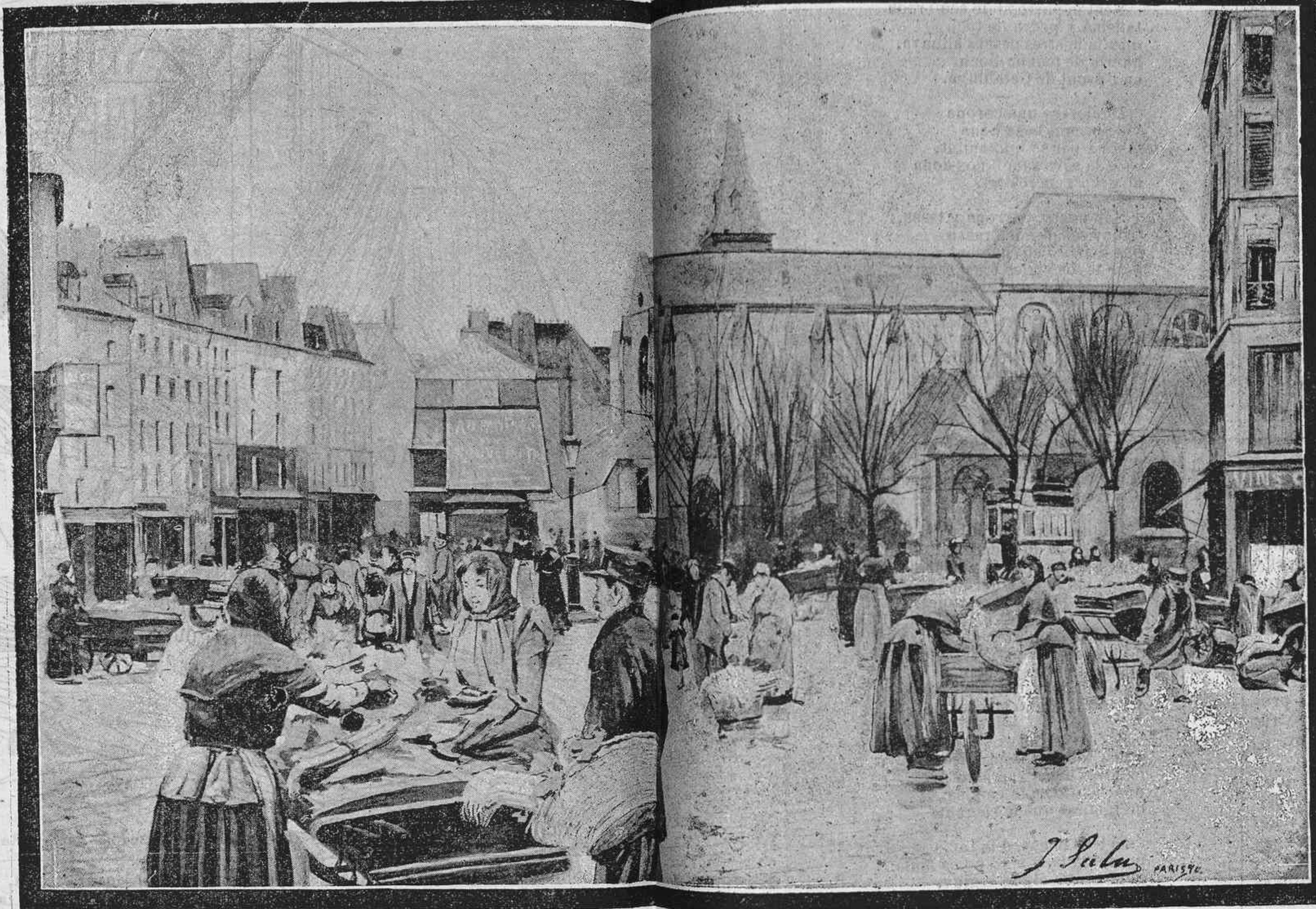
Lo quadern 32 del Diccionario de la lengua castellana con la correspondencia catalana que baix la direcció de D. Delft Donadiu Puignau, publica la casa Espasa y C.^a

Lo número 11 del Avenc, corresponent al mes de novembre.

Y finalment lo número 518 de La ilustración artística, que conté gran profusió de notables grabats relatius als aconteixements de la República de Xile y un text que en molta part fa referencia á aquells extraordinaris successos.

RATA SABIA.

QUADROS DE PARIS. (Dibutats de T. Sala)

LA PLASSADE SANT MEDARD.

RECORT.

Un dia vam anar, com sempre anavam, á fer balladas junts:

¡Quin goig que feyas! jo perque 't vegessen y com marcava 'ls punts!

Al véurens tan cofoys per molts semblava que n' eram envejats:

jo tot enorgullit, radiant de gloria mirava á tots costats.

Al sé á la mitja part, tot fent pregarte vingueres al café; y allí 'm vas carrega un mort de tres pelas... May més ho olvidaré.

AGUSTÍ FERRERAS.

LICEO.

Després del naufragi de *Lohengrin*, lo Gran Teatro ha anat fent la viu-viu ab l' *Ebrea*, *Tannhäuser*, *Carmen* y *Aida*.

Ab aquesta última producció dimars á la nit se despediren del públich la Bonaplata-Bau y 'l tenor Grani.

De la representació de *L' Africana* 'n parlarém la senmana próxima.

CIRCO.

L' empresa d' aquest teatro ha demostrat escassa inteligencia, gastantse un dineral en posar una obra que no val dos quartos.

Y una obra vella, per anyadidura.

Y no sols vella, sino representada ja y poch bèn rebuda del públich.

En efecte: la sarsueleta titulada *De la noche á la mañana* en qual confecció hi han intervingut la friolera de cinch ingenis, tres escriptors y dos músichs, es un obra fluixa, mal combinada, plena de vulgaritats y de cosas vistas, que ja no poden excitar l' interès del públich, per bona voluntat que tinga aquest. Fins los celebrats compositors Chueca y Valverde, qu' en altrás produccions han fet tanta forrolla, y s' han conquistat tants aplausos, en aquesta ab prou feynas se 'ls coneix. Sembla mentida: ells sempre tan desperts, y *de la noche á la mañana*, no sembla sino que hajan passat la nit dormint.

Donchs bè: la empresa del Circo ha dit:—Ja que 'l gall es magre y tot ossos, esmeremnos ab la salsa.

Y ha encarregat la salsa als cuyners escenógrafos Sr. Carreras (D. Sebastiá) y Moragas. Todas las olletas del color han anat endoyna, y entre altres decoracions se 'n han presentat tres: una vista de San Sebastián (de 'n Carreras) y un naufragi en alta mar y una vista de las teuladas de Madrit, (de 'n Moragas,) que son verdadera-

ment preciosas.

Lo públich cada nit los aplaudeix, y 'l dia en que foren estrenadas cridá als pintors ab insistencia al escenari, dispensantlos una ovació entusiasta.

No dupto que l' obra duraria molt temps en los cartells si sigüés digna de las decoracions que la exornan. Per ara 'l públich s' entreté sucant pá á la salsa, pero molt tempo que se 'n cansi.

ROMEA.

No puch registrar cap novetat per lo que toca á la present senmana.

Unicament val la pena de consignarse que 'l dillúns últim va donarse una funció monstro, composta de 11 actes.

Funció pèl pare, per la mare, per l' avi, per l' avia y per tota la familia.

PRINCIPAL.

S' ha obert sols dos ó tres dias ab carácter de interinitat, representantse algunas obras cómicas del repertori castellá.

Y ha tornat á tancar desseguida, prometent tornar á obrir lo próxim dissapte ab la companya infantil que dirigeix lo Sr Bosch.

No es extrany que l' avi vell dels teatros, mostri sas preferencias per la quitxalla.

TÍVOLI.

Las funcions infantils que 's donan los dijous á la tarde se veuen molt concorregudas. En la del dijous passat hi assistiren 700 nens de la Casa de Caritat, tocant la banda de aquell establiment benéfich animadas pessas durant los intermedis. Es digne del major aplauso la empresa del Tívoli, per proporcionar un rato de agradable expansió á aquells infelissos.

* *
En lo curs de la senmana s' ha estrenat una sarsueleta titulada: *Término medio*, lletra de Ramón Marsal y música del mestre Chapí.

L' obra no té pretensions, y precisament aixó es lo que la fa més agradable: un argument senzill, escenas esmeradament versificadas y no escassos xistes de bon gust; y una música sempre elegant, original del mestre Chapí li han valgut un éxit, al qual contribuheixen ademés los Sras. Colomer y Cendra y 'ls Srs. Guardia y Huerva ab una execució molt ajustada.

* *
Del viatge bufo titulat *Karravion*, que havia d' estrenarse ahir á la nit, ne parlarém la senmana próxima.

NOVEDATS.

Lo mateix nos cal dir respecte al estreno de la comedia de Llanas *La germana gran*, que devia estrenarse 'l dimecres.

A l' hora d' entrar lo present número en màquina, s' está veuent lo procés en judici oral y públich, formant lo jurat una numerosa concurrencia. Fins la senmana entrant no podrém donar compte del fallo.

CATALUNYA.

El mismo demonio continua fent diabluras á 'l Eldorado. Es la pessa de resistencia dels programmas diaris: y 'l públich s' hi deixa caure qu' es un gust... per l' empresari principalment.

* *
Durant la senmana s' ha estrenat una nova producció. Se titula: *Entrar en la casa*, y es original dels Sres. Perrin y Palacio la lletra, y del mestre Valverde (fill) la música. No es cap cosa del altre mon, y sens dupte per aixó 'l públich, acostumat á *Monaguillos* y demés llaminaduras no li dispensá la bona acullida ab qu' en altre cas l' hauria favorescuda. No obstant, un parell de números de música degueren ser repetits.

CALVO Y VICO.

La joguina *Aucells de jardí*, original dels Srs. Asmarats y Alonso, está ben versificada y conté xistes en abundancia, alguns d' ells una mica verts.

Lo públich l' aplaudi molt y al final cridá als autors y als actors al escenari.

CIRCO EQUESTRE.

Mis Leona es una artista digna de ser vista per sos difícils exercicis en la corda fluixa y per la manera ab que 'ls executa. Es ademés molt guapa y sumament simpática.

Los *Ynagos* son aplaudits ab justicia ab los exercicis musicals.

Y no hi ha que dir res de Mr. Thompson y 'ls seus elefants, qual éxit no s' acaba may. No sé si 'l domador hi ha pensat; pero jo al seu lloch em padronaria 'ls elefants á Barcelona.

N. N. N.

LAS EXCELENCIAS DEL PORRO (1)

Sent lo porró ab lo seu broch talismá y pedra de toch que 'ls nostres pesars allunya, hauria de teni un lloch en l' escut de Catalunya.

De llores una corona y de premis cosa bona mereix per sa humanitat, puig la seva sanch nos dona ab gran generositat.

Son porró, porrona y tassa, triunvirat de bona rassa que existirá eternament perque los sigles traspassa tot lo bó, tot lo excelent.

Gloria, per tant, al porró, y si algú troba 'l però que usarlo no fa molt fi, jo dich que si, y qu' es milló cinquanta voltas lo vi.

¡Lo porró! *Ecco il problema* per robustir lo sistema quan un se trova abatut, ja qu' ell sempre dú per lema: ditxa, alegría y salut.

Ell la nostra vida allarga y aliviant la dura carga que 'l destino 'ns fa portar, endolceix la fel amarga qu' en lo món hem d' apurar.

Un filosof, gran doctó, y un gran quimich, del porró opinan tal com jo dich: l' un diu qu' es l' amich milló, y l' altre 'l milló alambich.

Si 'l vi algún cop t' electrisa y una tos se 't improvisa, mentres estás xarricant, una agulla en la camisa no ignoras que fa elegant.

Si tens penas, á la taula posahi talls, y aixó no es fáula: quan sentis algún esglay, alsa 'l porró, sens fé 'l maula y no t' espantis jamay.

Que si vols estar bó y gras molt prompte ho conseguirás si ab frecuencia 'l porró empinas, y deixas estar lo vas pèls que prenen medicinas.

No 'm vinguéu ab lo vasot siga copa, siga got, puig francament, no m' agrada que 'm passi per lo ganyot lo vi tot d' una glópada.

En cambi 'l beure á galet després de ser més distret y un considerable ahorro, es més higiénich y net que no pas lo beure á morro.

Jo en xarricar no soch llech y així 'l porró del qual bech fa un diminut rajolí, puig jo ab aixó reconech bastant lo partit carlí.

(1) Sobrant del *Almanach*.

COPIAT À LA RAMBLA.

Passejada amunt,
passejaba avall...
es una senyora,
pero sembla un gall.

Per lo tant, ja que tenim
que la terra 'l bòn gutim
nos prodiga á discreció,
honrem lo such del rahim,
pero sempre ab lo porró.

No deixém may aquest moble,
que 'l xaretlo ab ell val doble
y es més rich que dolsa mel.
No hi ha res tan bell y noble
com sovint mirar al cel.

P. TALLADAS.

ESQUELLOTS.

La senmana passada 'l mèu
company A. March parlava de
una batuda realisada per sant
Daniel contra 'ls envenenadors
del públich, que tant abundan
á Barcelona.

Al mateix temps s' extranya-
va 'l mèu company de la passi-
vitat de sant Cirilo

Donchs bè: sant Cirilo va pi-
carse del amor propi, y en un
dia sol va visitar 41 establi-
ments en los quals s' hi ven llet

y 23 tabernas y botigas de comestibles.
En algunas d' aquestas casas va trobar-
hi frau manifest, y en més de una ta-
berna los amaniments necessaris per la
falsificació del vi.

Sant Cirilo va distribuir unas quantas
multas, á més de pendre la resolució de
portar als reincidentes als tribunals de
justicia

Continuhi 'l gloriós sant Cirilo fent
veure las estrellas al mitj del dia á tants
y tants enemichs de la salut pública com
conta Barcelona, y no 'ns cansarém de
cantar los seus miracles.

Lo próxim dijous, dia 17 del corrent,
sortirà á llum l' *Almanach de la Campana
de Gracia* pera l' any 1892.

Hem vist probas del mateix y 'ns consta
qu' es una publicació espléndida y
que 's distingeix tant per l' amenitat del
text, degut á escriptors de cap-d'-ala,
com per la hermosura dels cromos y di-
buixos que l' adornan.

En una paraula es tant bonich y xispe-
jant, que á pesar de que la tirada es llar-
ga, no n' hi haurá per qui 'n voldrà.

Comptes vells, barallas novas.

L' altre dia l' Ajuntament va tenir no-
ticia de que se li está seguint un plet da-
vant del Consell d' Estat, pèls hereus de
un apotecari, que reclaman la friolera
de 22,000 duros en concepte de medicinas
proporcionadas als colèrichs del any 1854.

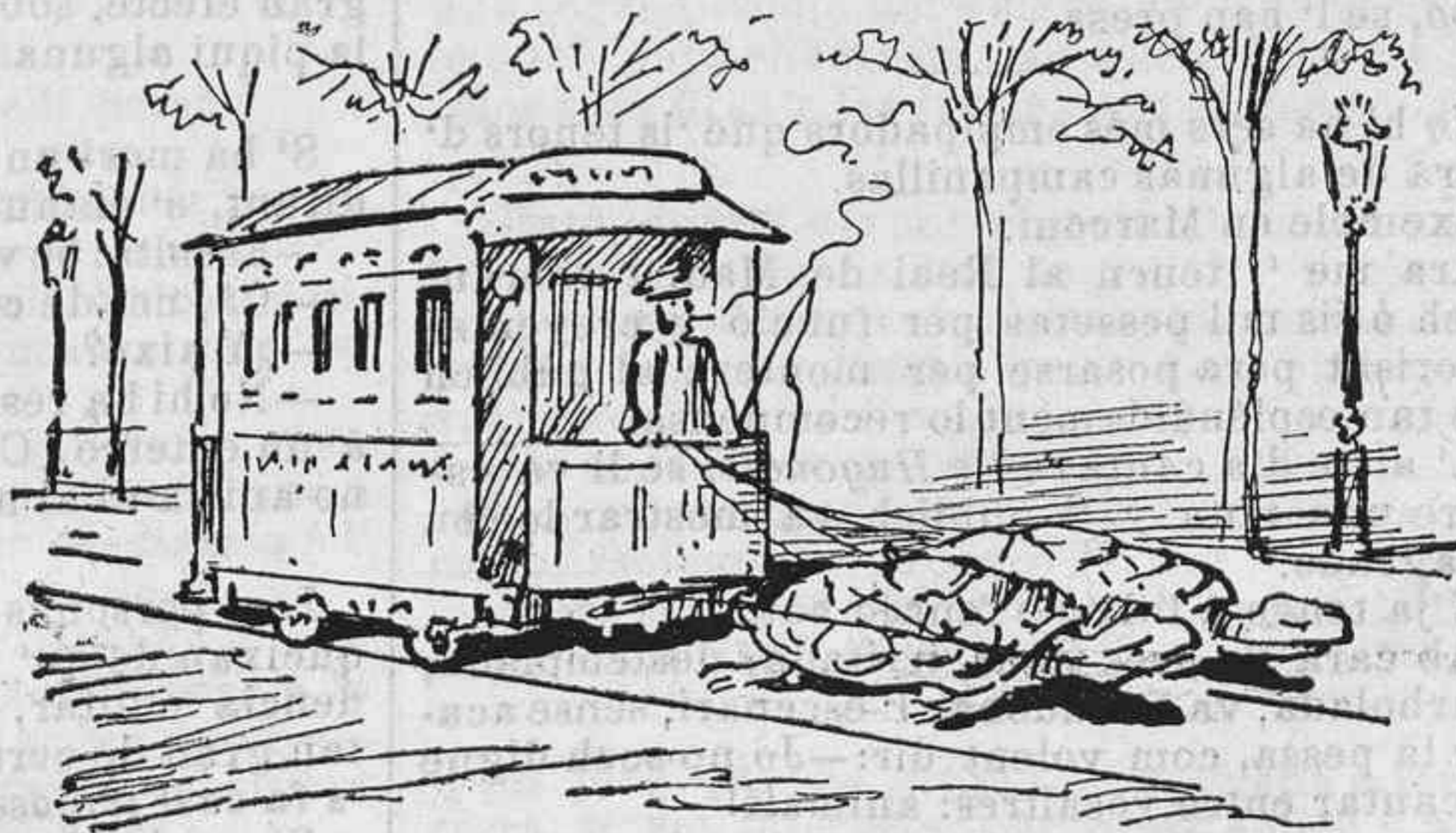
¡Vintidós mil duros de medicinas!
¡Vaya una recepta!

Lo marquès de Ayerbe no 's cansa.

Ara ha acudit al governador de la provincia
solicitant que 's mani al Ajuntament de Barcelo-
na procedeixi á la formació de un pressupost
provisional, al objecte de que se li paguin los
consabuts milions de pessetas que reclama.

Está bè. Suposém que l' Ajuntament forma 'l

MODELO DE CALMA.

¡Oh carreters y cotxeros
que corréu sens discreció!
¡Imitéu sempre al tranvía
de circunnavegació!

pressupost adicional... ¿qué tindrém fins aquí?

Una cosa es escriure xifras sobre 'l paper, y una altra cosa molt distinta que 'ls números manuscrits se tornin pessetas.

¿Ho t'entés lo senyor marqués de Ayerbe? Aixó vol dir que no n'hi ha de fets.

* * *
Suposo qu' ell, no donantse per satisfet de aqueixas explicacions, lo millor dia será capás de preguntar:

—¿Donchs quín dia volen que torni á passar?

A qual pregunta no será inoportú respóndreli:

—Lo dia que las magnolias del Parque fassan figas.

Molts dels estudiants de la Universitat se proposavan comensar las vacaciones de Nadal lo dia primer de desembre.

Ben mirat valdria més que las comensessin l'endemá mateix de inaugurarse 'l curs, prolongantlas fins la vigilia dels exámens.

Las cosas ó ferlas bè ó no ferlas.

Llegeixo:

«Esta mañana en la iglesia de San Agustin le ha sido robado el reloj á un caballero. El ratero no ha sido detenido»

¿Cóm dimontri s'ha pogut saber que l'havia robat un rater? Perque sent un rater qui 'l robava, per forsa l'havian de veure, y si 'l veyan, ¿per qué no 'l detenian?

Aquesta falta de fe es bèn desconsoladora. Escoltin, ¿no podia ser que 'l rellotje se 'n hagués anat espontáneament de la butxaca del devot, per demostrarli de una manera eloqüent la inutilitat de las pompas de aquest mon?

¿Saben aquella carretera tan bonica que conduhia á la cima del Tibi-Dabo, y que desde la vinguda de la reyna regent venia utilisant lo públich creyentsela sèva?

Donchs ara resulta que t'amo.

L'amo de la carretera ha sortit, y en proba de que li pertany, l'ha tallada en algúns trossos, per evitar que ningú hi passi.

Tibi dabo, en llatí vol dir t'ho donaré.

Però 'ls amos del terreno ahont se va construir la carretera sense indemnisarlos, sens dupte per honrar millor aixís á las institucions, han dit:

—¿Donarho nosaltres?—Un rave fregit.

Y á pesar de ser aquella montanya 'l Tibi-dabo, se l'han presa.

No hi ha sers més empipadors que 'ls tenors d'òpera de algunas campanillas.

Exemple en Marconi.

Ara me 'l tenen al Real de Madrid cobrant cinch ó sis mil pessetas per funció y creyentse autorisat pera posarse per montera al públich que tan espléndidament lo recompensa.

L'altre dia cantava 'ls Hugonots: se li va escorre una nota y 'l públich va mostrar lo seu desagrado.

Y ja tenen á l'home fent lo bot.

Ab cara de tres deus, irritada, destemplada, enarbolada, va abandonar l'escenari, sense acabar la pessa, com volent dir:—Jo no soch digne de cantar entre vosaltres: animals!

* * *
¡Figúrinse quín efecte havia de produhir aquesta mostra de intemperancia y grosseria!

De moment, lo director de orquesta Sr. Man-

cinelli, se posá á cantar la sèva part, per omplir lo buit que tan inopinadament deixava 'l tenor.

Però en los actes successius, van donar entement al destemplat tenor de tornar á sortir, com aixís ho feu, manifestant per signos qu' estava malalt de la garganta.

Me sembla que hauria merecut alguna indulgencia, si en lloch de tocarse la gargamella indicant qu' estava indisposat, s' hagués tocat lo front.

Certas cosas no las fa més que un beneyt... ó un tenor del tenor del Sr. Marconi.

Segueix lo capítul dels tenors.

L'altre dia, procedent de Mahó, y de pas per Madrid, va arribar á Barcelona, 'l tenor Gasparini, aquell de la veu esquerdada que durant tan llargas temporadas havia cantat al Tivoli y altres teatros secundaris. En lo viatge acompanya al tenor una parella de civils.

En Gasparini, trobantse temps enrera á Madrid, va embolicarse ab una casada, que fugí ab ell á Valencia, si bè als pochs dias, retorná al domicili conjugal.

Però las cosas, segons sembla, no han quedat aixís: lo marit ha acudit als Tribunals, y ara 'l jutje s'ha empenyat en que duguessen al tenor en presencia sèva.

¿Qué volen ferhi! S'ha empenyat en ferlo cantar.

Una noticia de Madrid.

Dos periodistas que van tenir una qüestió acalorada, la ventilaren, després de nombrar cada hù 'ls seus respectius padrins, sobre l'escenari de un teatro.

Un desafio fin de siècle.

No estarém molt distants del temps en que al concertarse un lance 's diga:

Siti: 'l teatro tal ó qual.

Hora: quan no hi haja un' ànima.

Armas: un parell de sabres de guarda ropia.

Una moda nova.

L'han treta als Estats Units, y son ja moltes las senyoras y senyoretas d'aquell país que han comensat á usarla.

Consisteix la tal moda en posarse picarols á las lliga-camas.

Vels'hi aquí un adorno que ha de produhir un gran efecte, sobre tot quan á la dama que l'usi, la piqui alguna pussa!

S'ha mort un subjecte, y entre dos amichs del difunt, s'entaula 'l següent diálech:

—Escolta: bè vindrás al enterro demá á la tarde.

—Cá, no: de cap manera.

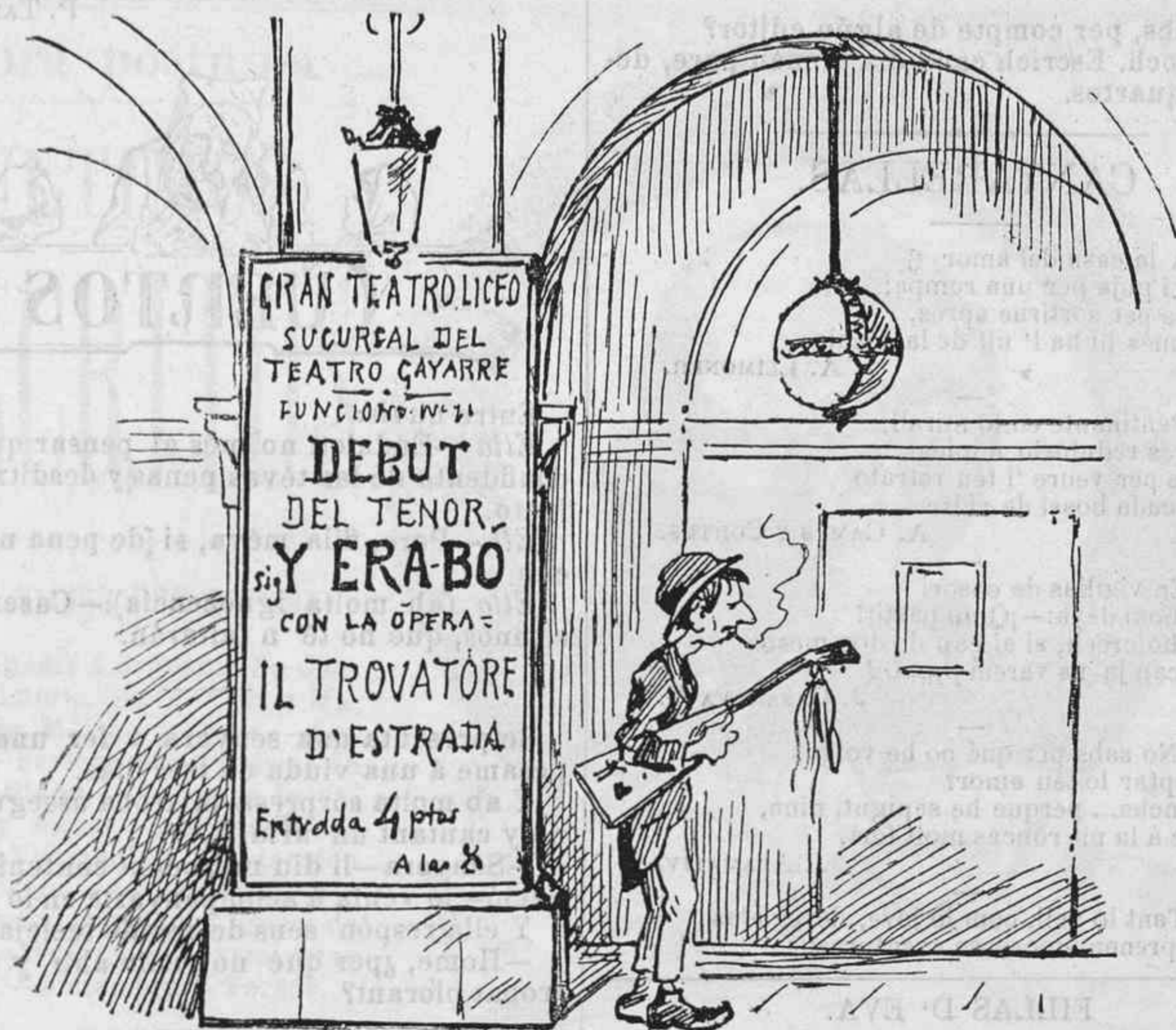
—¿Y aixó?

—No hi ha res que 'm desagradi tant com anar á un enterro. Cregas que per mica que pogués no aniria ni al méu.

Las personas que van al Teatro del Circo 's queixan de qu' en las immediacions de la Intendencia militar, s'hi forma cada dia un bassal tan gran de certas ayguas poch aromáticas, que 's fa casi impossible atravesarlo.

Si no ha de corretjirse aquest abús, bó sería que l'empresa del Teatro del carrer de Montserrat, establís un servey de llanxas.

«¡CÓMO CAMBEAN LOS TIEMPOS!»

Lo que en épocas gloriosas
un temple del art sigué,
¡vegin a a cóm se torna!
¡mirin, mirin si va bël

En la causa que la senmana passada 's va veure davant de la secció tercera de la sala de lo criminal de l' Audiencia, y á conseqüencia de la qual va ser condemnat á mort Magí Jansana, vehí de Sant Andreu de la Barca, culpable de haver assassinat al seu sogre, comparegué un testimoni, al qual li preguntaren, com de costum, si havia sigut processat.

—Sí, senyor—va respondre.

—¿Per quin motiu?

—Per obediencia á l' autoritat.

—¿Per obediencia ó per desobediencia?

—Per obediencia.

—Ja veurá: no vinga aquí á fer broma, en un acte tan serio com lo present, ¿ho t'entés?

Lo testimoni s' explicá, y resultá de lo que digué, que sent agutzill' havian encausat una vegada per detenció arbitraria.

—Pero aquesta detenció—afegí—vaig efectuarla per ordre del arcalde. De manera que á mí se m' ha seguit una causa per obediencia á l' autoritat.

Un tipo dels Estats Units pensa presentar á la Junta de la Exposició del Chicago un projecte, qu' ell mateix califica de gegantesch, consistent en la construcció de un volcán artificial.

Per realisar l' obra demana 100 anys de temps y 100 milions de lliuras esterlinas.

Me sembla que avants de aquest projecte, n' hauria de presentar dos de previs que son de absoluta necessitat.

L' un encaminat á convertir las pedras en lliuras esterlinas, per subvenir als gastos.

Y l' altre dirigit á prolongar la vida dels homes fins més enllá de cent anys, á fi de que 'ls autors del pensament, poguessen veure la seva obra realisada.

Y encare aixís ¡qui sabí!...

Potser lo volcán artificial no passaria de ser una segona edició del volcán de Montjuich, ab lo qual, anys endarrera van solemnisarse á Barcelona las firas y las festas de la Mercé.

¿Han reparat alguna vegada ab lo que succeheix á Barcelona 'ls dias de pluja?

Apenas cauhen quatre gotas, los cotxes de lloguer situats en distints punts de la ciutat, desapareixen, com si l' aygua se 'ls emportés pels forats de las clavegueras.

Llavors qu' es quan més se necessitan, es quan menos fàcilment se troban.

¿No es cert que uns cotxes per aquest istil no poden anar ni ab rodas?

Un jove que ha vingut á Barcelona á fer carrera, se veu interpelat per un seu amich y paisá que li pregunta:

—¿Y donchs, ara que 't fas?... ¿A qué 't dedicas?

—Ja veurás, noy: me guanyo la vida escribint.

- ¿En algún periódich?
 —No.
 —¿Donchs, per compte de algún editor?
 —Tampoch. Eserich cada día al mèu pare, de-
 manantli quartos.

CANTARELLAS.

A la casa del amor
 s' hi puja per una rampa;
 pero per sortirne après,
 no més hi ha l' ull de la escala.

A. LLIMONER.

Pentinante en lo mirall,
 vares reduhirlo á micas,
 sols per veure 'l tèu retrato
 en cada bossí de vidre.

A. CAMPS Y CORTÉS.

En vigílias de casori
 tothom deya:—¡Quin partit!
 Ja ho crech, si al cap de dos mesos
 lo cap ja 'ns varem partir!

J. CASANOVA V.

¿No sabs per qué no he volgut
 acceptar lo tèu amor?
 Donchs... perque he sapigut, nina,
 que á la nit roncas molt fort.

J. ALAMALIV.

Tant lo vell, com lo jove, devegadas
 emprenen amorosas aventuras:

FILLAS D' EVA.

Fot. Nadar.—París.

Ignoró en quín convent tanca,
 pero siga aquí ó allá,
 ab molt gust jo hi entraría,
 mal fos fent de sagristá.

en lo jove son propias las locuras;
 en lo vell no son més que copiadas.

P. TALLADAS.

Entre nuvis:

Ella.—Eudalet: no més al pensar que seré la
 confidenta de las tèvas penas y desditxas, ja dis-
 fruto.

Ell.—Pero, filla méva, si [de pena no 'n tinch
 cap.

Ella (ab molta ignocencia):—Casemnos, ca-
 semnos, que no tè 'n faltarán.

Se presenta una senyora á fer una visita de
 pésame á una viuda de tres dias.

Y ab molta sorpresa la troba asseguda al pia-
 no y cantant un' aria:

—Senyora—li diu no podent contenir la indig-
 nació—jo venia á acompanyarla en lo sentiment.

Y ella respón sens deixar de teclejar:

—Home, ¿per qué no venia ahir y m' hauria
 trobat plorant?

En una tertulia:

—En lo camí de la vida—deya un galanteja-
 dor—puch dir que no he trobat may una dona
 lletja.

—¿Que no?—pregunta una senyora terrible-
 ment xata.—Donchs jo 'l desafio á que 'm trobi
 á mi bonica.

—Pero no diga aixó, Conxa, no diga això...
 Vosté es un ángel... Un ángel que al baixar del
 cel va tenir la desgracia de caure de nassos.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—Ca-mi-sa.
2. Id. 2.ª—A-de-la.
3. MUDANSA.—Cop-Cap.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Las joyas de la Roser.
5. ROMBO.—

M
 P A L
 P E R L A
 M A R I A N A
 L L A N A
 A N A
 A

6. CONVERSA.—Call-Set-Ana.
7. GEROGLÍFICH.—Per articles los diaris.

LÓPEZ-EDITOR. Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola. Barcelona.—Correu-Apartat, N.º 2.

Obra póstuma

ÚLTIMOS ESCRITOS

MÁS VIAJES POR ESPAÑA

(De Guádix á Granada. De Guádix á Almería. De Granada á Málaga. De Málaga á Cádiz).—Las horas.—Prólogo á las poesias de Ros de Olano.—La fuerza fisica, social y moral.—Necrologia de Cruzada Villaamil.—La redacción de *El Belén*.—Amistades Hispano-Americanas.—Los lunes de *El Imparcial*.—Pensamientos sueltos.—Diciembre—Versos.

Un tomo en 8.º, Ptas. 4.

D. PEDRO A. DE ALARCÓN

¡¡ Gran Éxit!! Se está agotant

ALMANACH DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA PERA L' ANY 1892

Text xispejant, espléndida ilustració. Preu 1 pesseta.

Obra nueva

CATECISMO DEL LIBRE - PENSAMIENTO

Precio 2 reales.

RISA PARA TODO EL AÑO 1892

Precio 1 peseta.

RICARDO WAGNER.	Recuerdos de mi vida.	1 tomo en 8.º, Ptas. 3
CONDE LEON TOLSTOY.	Dos generaciones.	1 » » » 3
CASTRO Y SERRANO.	Dos historias vulgares.	1 » » » 3'50

¡¡AVIAT!! ¡¡AVIAT!! Dintre pochs días sortirà lo mes popular dels almanachs.

ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA TEXT VARIAT — ILUSTRACIÓ DE PRIMERA — 4 grans planas litogràficas Valdrà 2 ralets.

NOTA.—Tethom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, 6
bè en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No
responem de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas

XARADAS.

I.

—¿Qué no sabs quí se 'ns ne va á *Dos-tres*?

—¿Qui?

—'L senyó Quim acompanyat de la Lola y además de son fill Lluís.
—¿Y á son fill Quimet, que 'l deixa?
—No ho crech pas. No m' ho van dir; pero 'm sembla que sería mal pensat deixar-lo aquí, ja que aquest xicot pot ferlos molt servey; puig van allí per plantarhi una *tot* magna, y en Quimet per portá vi ja sabs qu' es la *tres-primer*a y 'ls vé com l' anell al dit.

La Gracieta vol anarhi per coneixe aquell país. y m' ha dit que sa germana Pepeta, diu tot sovint que també voldría veure tot alló.

—¡Oh, es molt bonich! y si hi van, la *Prima-ter*sa, la *Dos-hu* y lo seu cosí que fa temps que hi son, y tenen

LA VEU DE LA PATRIA.

—¿Qué veig! ¿m' han deixat cessant?
¡Ay ministre, quín tiberi!
Ara me 'n vaig al café á combatre 'l ministeri...

un exténs y elegant pis,
las acullirán joyosos
dantlos taula y dantlos llit.
—*Hu* germana podrà anarhi.
—¡Ca, noy, ca!

—¿No sou amichs?

—Prou que ho som; mes com lo viatge sé que costa mols pistrinchs, y además es molt *tres-doble* per empendre un viatge aixís, valdrá més que 's quedi á casa ab los seus germáns petits.

PEPETA FORGERÓN.

II.

Ma *primera* es part del cos,
ma *segona* es aliment
y es lo mèu *tot*, finalment,
pera estudiar profitós.

RITETA DEL MASNOU.

ANAGRAMA.

Cosineta del mèu cor,
si 'm donas lo tèu *total*,
t' ho juro, anirém á *Tot*
y 'ns casarém per Nadal.

M. DE LA B.

TRENCA-CLOSCAS.

P. M. LLUÉ.

TIANA.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama catalá.

J. LLOPART.

LOGOGRIFO NUMERIC.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Poble valenciá.
- 5 6 7 1 9 3 2 7.—Ofici.
- 9 5 2 6 3 4 6.—Part del mon.
- 6 8 5 9 7 6.—Poble valenciá.
- 5 9 8 9 3.—Un calé.
- 8 2 9 3.—Provincia d' Espanya.
- 6 3 6.—Nom de dona.
- 1 2.—Animal.
- 5 2 8.—Sobre la terra.
- 5 6 3 6.—Mida.
- 1 2 7 3 6.—Capital de nació europea.
- 1 2 7 8 4 3.—" " " "
- 1 7 4 8 8 6 7.—Lo que fan los brillants.
- 5 6 7 9 8 4 3 6.—Nom de dona.
- 1 6 7 5 2 8 9 3 6.—Provincia espanyola.

MILORD.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: part del món.—Tercera: nom d' home.—Quarta: ciutat francesa.—Quinta: accident topogràfic.—Sexta: objecte de cuyna.—Séptima: vocal

CINTET BARRERA Y C.

GEROGLIFICH.

D
euga
LLI
NI
L
PPP
VIII

PEP GALLEDÀ.

BARCELONA:

Imprenta de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.

1 2 3 4 5 6 7 8 9
BENECAJO